

- 240 Εἰς τοῦ πατρὸς μου τὸ κελλὶν ἀκρόπαστον ἀπάκιν
σύμπλευρον ἐμαγείρευον, σύλλαρδον, ἐκ τὰ ἐξεύρεις,
καὶ θέντες καὶ τὴν τράπεζαν ἐκάθισαν νὰ φάγουν.
Τούτους ἰδὼν ὁ δοῦλος σου γύροθεν καθημένους,
ὡς εἶχον ἔθος, σὺν αὐτοῖς ἔδραμα συγκαθίσει,
- 245 ἐκεῖνοι δ' ἐξεπήδησαν λέγοντες ὁμοφώνως·
«Μαθὼν μὴδ' ἄρτι βιάζεσαι ἐλθεῖν καὶ νὰ καθίσης,
παπὰς γραμματικός εἶσαι, τρέφε τὸν ἑαυτὸν σου,
μὴ βλέπῃς τὸ ἀπάκιν μας, οὐκ ἔνι τοῦ λάρυγγός σου.
Ἄν δὲ πεινᾷς, γραμματικέ, ἀγόρασον καὶ φάγε!»
- 250 Τούτων δὴ πρὸς με, βασιλεῦ, ἀπάντων λεγομένων
ὁκάτι πῶς ἐγένετο κτύπος εἰς τὸ κατώγαιον,
καὶ πάντες ἐσηκώθησαν, ἐφύγασιν αὐτίκα,
νομίσαντες ὅτι χαλᾶ τοῦτο νὰ τοὺς πλακώσῃ·
ἔνι γὰρ πλεῖστα καὶ πολλὰ πάνυ σεσαθρωμένον.
- 255 Ἐγὼ δ' ὡς ἤῤα κείμενον σύμπλευρον τὸ ἀπάκιν,
ἠρξάμην συλλογίζεσθαι καθ' ἑαυτὸν καὶ λέγειν:
οὐκ εἶμαι αὐτὸς, ὃν ἔλεγον, οὐκ ἔνι τοῦ λάρυγγός σου;
Ἄλλ' ἴδε τὴν ἀσύγκριτον τοῦ θεανθρώπου κρίσιν,
πῶς εὐσυγκρίτως ἔφερε τὸ ἀπάκιν εἰς ἐμένα.
- 260 Ταῦτα δὲ λέγων, βασιλεῦ, τὴν μάχαιραν κρατήσας
ἠρξάμην ἐμβουκώνεσθαι μέχρι τοῦ ἐλθεῖν εἰς κόρον.
Μετὰ δὲ ταῦτα, βασιλεῦ, κάτω κἀγὼ κατῆλθον,
τάχα γυρεύειν σὺν αὐτοῖς, πόθεν ὁ κτύπος ἦτον,
πρότερον τὸ κατούδι μας στήσας εἰς τὸ τραπέζιν,
- 265 διὰ τὸ νὰ εἰποῦν ὅτι ἐποίησεν ἐκεῖνο τὴν ζημίαν.
Ἄπαντες δὲ μετὰ μικρὸν τῇ κέλλῃ προσελθόντες,
τὸ δὲ κατούδι βλέψαντες ἄνωθεν τῆς τραπέζης,

ἔριψαν λίθον κατ' αὐτοῦ λέγοντες «σκοτωθήτω,
ὅτι ἔφαγεν τὸ θαυμαστὸν ἀκρόπαστον ἀπάκιν».
270 Ὑστερον δὲ τὴν μηχανὴν εὐστόχως ἐπιγνόντες,
ὀλίγον μειδιάσαντες ἐξεῖπον ὁμοφώνως·
«Ἴδὲ ὁ παπᾶς ὅπου ἔφαγεν τὸ ἀκρόπαστον ἀπάκιν
καὶ ἡμεῖς ἐκατεμπλέκαμεν τὸ πονηρὸν κατοῦδιν».

Hans Eideneier (επιμ.), *Πτωχοπρόδρομος*, κριτική έκδοση, με σχέδια του Αλέκου Φασιανού, Πανεπιστημιακές Εκδόσεις Κρήτης, Ηράκλειο 2012.